

NICOLAI GRĂMADĂ (1892–1961). CONTRIBUȚII BIOGRAFICE*

DOINA IAVNI

Nicolai Grămadă (1892–1961). Biographische Beiträge

(Zusammenfassung)**

Die folgende Studie behandelt das Leben und die Tätigkeit einer bekannten Bukowiner Persönlichkeit. Nicolai Grămadă war Universitätsprofessor (Dozent am Lehrstuhl für Philosophie in Czenowitz), Leiter des Regionalmuseums der Bukowina in Czernowitz (später in Suczawa), Leiter des Suczawaer Staatsarchivs und schliesslich Dekan der Fakultät für Geschichte und Geographie an der „Al. I. Cuza” – Universität Jassy. Er übte eine umfassende wissenschaftliche und publizistische Tätigkeit aus; besonders beschäftigte er sich mit der Geschichte der Bukowina. Zu seinen wichtigsten Werken gehört die *Toponymie der Bukowina* in zwei Bänden (Bukarest, Anima Verlag, 1996). Durch seine Tätigkeit trug er zur Entwicklung des rumänischen kulturellen und wissenschaftlichen Leben in der Zwischen- und Nachkriegszeit bei.

Schlüsselwörter und -ausdrücke: Nicolai Grămadă, Biographie, Bukowiner Geschichte, Czernowitzer Bukowina-Museum, Suczawaer Staatsarchiv.

Între personalitățile bucovinene cu un destin emblematic, care au contribuit prin activitatea lor la înfăptuirea și consolidarea României întregite, iar după anul 1940 au împărtășit soarta provinciei rupte de țară, se numără și istoricul Nicolai Grămadă.

Cu excepția unor mențiuni sumare din sintezele de specialitate¹ sau a contribuțiilor academicianului D. Vatamaniuc și ale lui Ion Popescu-Sireteanu – cu

* Comunicare susținută în cadrul Conferinței științifice internaționale „Bucovina și bucovinonii în secolul al XIX-lea. Tradiționalism și modernitate”, cea de a nouăsprezecea sesiune de comunicări și referate științifice a Institutului „Bucovina” al Academiei Române închinată *Centenarului nașterii academicianului Radu Grigorovici*, Rădăuți, 10–11 noiembrie 2011.

** Traducere: Ștefănița-Mihaela Ungureanu.

¹ Lucian Predescu, *Enciclopedia Cugetarea*, București, Editura „Cugetarea”–Georgescu Delafras, 1938, p. 372; Ștefan Ștefănescu, *Enciclopedia istoriografiei românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978, p. 162; Emil Satco, *Enciclopedia Bucovinei*, vol. I, Iași–Suceava, Editura Princeps – Biblioteca Bucovinei „I.G. Sbierea”, 2004, p. 444.

ocazia publicării lucrării sale fundamentale, *Toponimia minoră a Bucovinei*, în 1996 – deși personalitate de prim rang a vieții culturale și științifice interbelice și postbelice, Nicolai Grămadă nu s-a bucurat de atenția necesară a istoriografiei românești.

Nicolai Grămadă s-a născut la data de 1 martie 1892, în satul Zaharești din comuna Stroiiești, situat în apropierea orașului Suceava. Părinții săi, Ilie al lui Vasile Grămadă și Maria, născută Grămadă², sunt consemnați de către sursele biobibliografice drept o familie de țărani înstăriți, „cu dragoste pentru învățătură”³. Ni se pare necesară și precizarea că, deși numele de botez înscris în *Condica născuților a Parohiei Zaharești* este Nicolai⁴, în actele de studii sau personale apar și formele „Nicolae” sau „Nicolai”. Cu acest din urmă prenume și-a semnat întreaga operă, cât și documentele care au decurs din funcțiile publice pe care le-a deținut.

Aceleași surse biobibliografice precizează că Nicolai Grămadă a avut trei frați, Gheorghe, plecat de tânăr în America, Petru și Vasile, precum și o soră, Profira. Vasile era tatăl lui Ilie Grămadă, profesor de istorie la Universitatea din Iași. De asemenea, acesta a fost văr cu Ion Grămadă, istoric și scriitor, cunoscut sub numele de „Eroul de la Cireșoia”, mort pe front, în august 1917, în timpul Primului Război Mondial⁵.

Nicolai Grămadă și-a început pregătirea intelectuală la Școala primară de două clase din sat, probabil în anul 1899, pe care o absolvă în anul 1904, conform certificatului de frecvență emis de Școala poporală în Zaharești, la 15 iulie 1904⁶. Astfel, în „clasa a II-a, anul școlar V”, activitatea sa școlară a fost evaluată cu următoarele calificative: „Purtarea: «deplin corespunzătoare»; Sânguința: «foarte multumitoare»; Religia: «foarte bine»; Limba de propunere: «foarte bine»; Computul: «foarte bine»; Limba germană: «foarte bine». Calificativul general a fost «excelent»⁷.

În perioada 1904–1905 este elev în clasa I A a Liceului „Ștefan cel Mare” din Suceava⁸. În clasa a VIII-a de liceu, în anul școlar 1911/1912, calificativele școlare ale elevului au fost „bine” și „foarte bine”, acesta beneficiind și de o bursă în valoare de 100 de coroane, acordată de Fundațiunea „Andrei Gafenco”⁹. Liceul

² Serviciul Județean al Arhivelor Naționale Suceava (în continuare se va cita S.J.A.N. Suceava), Colecția de Stare Civilă, Parohia Zaharești, *Registrul născuți*, 2/1879, f. 136 v.

³ D. Vatamaniuc, *Destine și cărți*, în *Toponimia minoră a Bucovinei*, vol. I. Îngrijirea ediției, studiu introductiv, bibliografia, notele și indicele: Ion Popescu Sireteanu. Introducere: D. Vatamaniuc, București, Editura Anima, Colecția „Enciclopedia Bucovinei în studii și monografii” (1), 1996, p. 5.

⁴ S.J.A.N. Suceava, *loc. cit.*

⁵ D. Vatamaniuc, *op. cit.*, p. 5.

⁶ S.J.A.N. Suceava, Fond personal Nicolai Grămadă, d. A 2/1904, f. 1.

⁷ *Ibidem.*

⁸ S.J.A.N. Suceava, *loc. cit.*

⁹ *Ibidem*, d.

sucevean avea un profil clasic, fiind prima instituție de nivel secundar cu clase în care instrucția se făcea în limba română, începând cu anul 1881. Între cadrele didactice din perioada studiilor gimnaziale s-au numărat: Ștefan Repta, Vasile Bumbac, Simion Florea și Liviu Marian, Arhip Roșca, Constantin Procopovici, Ion Nistor, Victor Morariu ș.a. Aceștia s-au aflat în fruntea mișcării naționale românești din Bucovina, având ca pivoți Societatea Pentru Cultura și Literatură Română în Bucovina și Societatea „Școala Română”, care au condus și pregătit acțiunea pentru unirea Bucovinei cu România, la 28 noiembrie 1918.

Își continuă studiile la Facultatea de Filosofie a Universității din Cernăuți, în anii universitari 1912/1913 și 1913/1914, iar în anul universitar 1915/1916, la Universitatea din Viena, unde ajunge, în calitate de subofiter, în armata austro-ungară. Conform carnetului său de student, își întrerupe studiile în iulie 1916¹⁰.

Același act de studii, cât și foile calificative permit reconstituirea disciplinelor de studiu și a tabloului cadrelor didactice. Între profesori, la Cernăuți, i-a avut pe Sextil Pușcariu (istoria literaturii române în secolele VIII–XIX)¹¹, Ion Nistor (istoria românilor în secolul al XVII-lea)¹², Teofil Sauciu-Săveanu (epigrafie greacă și latină), Reichelt sau Hilberg (alte discipline)¹³.

În Vechiul Regat se va înrola ca voluntar în armata română, în septembrie 1917, „venind ca voluntar din captivitatea rusească”, și obține gradul de locotenent, participând la Primul Război Mondial, ca, de altfel, și alți tineri bucovineni din generația Marii Uniri¹⁴.

Își reia pregătirea intelectuală după Unirea Bucovinei cu România, în semestrul de iarnă al anului 1918/1919, obținând licența, conform *Absolutoriumului* emis de către Facultatea de Filosofie a Universității din Cernăuți, la 27 august 1919¹⁵. În anul 1922 își susține doctoratul în litere și filosofie. În perioada interbelică își va continua specializarea științifică în istorie și științe speciale ale istoriei la Viena, Leipzig, Paris¹⁶ și Roma¹⁷.

În perioada 1924–1930 a funcționat ca profesor secundar. Îi este acceptată demisia din învățământul secundar, începând cu 1 octombrie 1930, în acel moment fiind profesor la Liceul de Băieți din Storojineț¹⁸.

În anul 1927 își va susține examenul de docență, în specializarea Științe auxiliare ale istoriei, în cadrul Facultății de Filosofie și Litere a Universității din Cernăuți¹⁹, iar începând cu data de 1 octombrie 1928, prin Ordinul Ministerului

¹⁰ S.J.A.N. Suceava, Fond personal Nicolai Grămadă, d. A 4/1912, f. 12 .

¹¹ *Ibidem*, d. A 8/1913, f. 1.

¹² *Ibidem*, d. A 4/1912, f. 7. v.

¹³ *Ibidem*, d. A 15/1919, f. 1–2.

¹⁴ *Ibidem*, d. A 34/1934, f. 1.

¹⁵ *Ibidem*, d. A 15/1919, f. 2. v.

¹⁶ *Ibidem*, d. A 17/1924, f. 1.

¹⁷ *Ibidem*, d. A 21/1926, f. 1.

¹⁸ *Ibidem*, d. A 17/1924, f. 1.

¹⁹ *Ibidem*, d. A 17/1924, f. 1.

Instrucțiunii, Direcțiunea Generală a Învățământului, cu nr. 83 643 din 11 iulie 1928, este numit conferențiar provizoriu în specialitatea Științe auxiliare ale istoriei la Facultatea de Litere din Cernăuți²⁰. Numirea acestuia în postul de conferențiar definitiv se va realiza începând cu 1 octombrie 1931²¹.

Cu privire la activitatea sa științifică, în referatul de propunere pentru ridicarea conferinței lui Nicolai Grămadă la rangul de catedră, întocmit la 10 noiembrie 1932 de către Ion Nistor, se aprecia: „Titularul acestei conferințe este dl. Nicolae Grămadă, doctor în litere și filosofie și membru al Școlii Române din Roma, care, de la 1928 până astăzi, a dezvoltat o rodnică și folositoare activitate științifică și didactică în domeniul specialității sale. Cursurile sale sunt foarte utile și frecventate de un mare număr de studenți. El a îmbrățișat întreg domeniul disciplinelor auxiliare ale istoriei, așa paleografia latină și elină, română și slavă, diplomatica, cronologia, sigilografia, genealogia și numismatica. Studenții au profitat foarte mult de pe urma acestor cursuri și au putut urma cu mai multă pricepere și folos cursurile din istoria universală a românilor [...]. Activitatea științifică și didactică a lui Ion Grămadă îl recomandă călduros pentru o catedră universitară, având deci în vedere necesitatea indispensabilă a unei catedre pentru științele auxiliare ale istoriei”²².

În perioada interbelică a fost, de asemenea, membru al Școlii Române din Roma, fondul personal păstrând și un document prin care i se atestă calitatea de membru al acesteia, semnat de Vasile Pârvan²³. La prima ocupare a Bucovinei de către armatele sovietice, în 1940, se refugiază mai întâi la Sibiu, apoi la Iași, unde este încadrat ca profesor la Facultatea de Filosofie și Litere din Iași, prin Decretul Ministerului Educațiunii Naționale Nr. 3 646 din 30 octombrie 1940²⁴.

Revine la Cernăuți în anul 1941, unde, până în anul 1944, a fost director al Muzeului Regional al Bucovinei, înființat în anul 1892. În *Raportul asupra activității delegației Muzeului Regional, în intervalul de la venirea din refugiu și până la 1 noiembrie 1942*, Nicolai Grămadă înfățișează efectele dezastruoase ale primei etape de ocupație a Bucovinei de către armata sovietică. Astfel, în raport se consemna: „Mulțumită vitejiei armatei române și spiritului de prevedere al Mareșalului Antonescu, visul urât al ocupației bolșevice în Bucovina a fost destrămat, iar noi, refugiații, am putut să ne întoarcem la căminurile noastre [...]. Sovieticii duseseră toate colecțiile muzeului în clădirea Mitropoliei, iar colecția armelor vechi o împachetaseră în cinci lăzi, cu gândul de a o transporta în adâncul Rusiei. Noi am readus colecțiile Muzeului în clădirea noastră. Lipsind inventarul, nu putem da o listă completă a pierderilor suferite de colecțiile noastre. Aceste pierderi sunt destul de mari. S-a distrus aproape în întregime colecția de păsări și

²⁰ *Ibidem*, d. A 27/1928, f. 3.

²¹ *Ibidem*, d. A 31/1931, f. 1.

²² *Ibidem*, d. A 33/1932, f. 1.

²³ *Ibidem*, d. A 33/1932, f. 1.

²⁴ *Ibidem*,

animale din secția științelor naturale. Lipsesc apoi multe monete romane și moldovenești, aflate de domnul Balan la Lehăceni și dăruite instituției noastre. Lipsesc tezaurul de aur de la Măriței și lipsesc toate monetele și medaliile de aur. De asemenea, lipsesc unele obiecte de valoare din colecția arheologică, preistorică [...], cât și cea mai mare parte a pieselor din secția meseriilor”. Făcând bilanțul activității desfășurate până la 1 noiembrie 1942, își exprima satisfacția că: „Totuși, cu obiectele rămase am putut înjgheba un muzeu, care face cinste Bucovinei. Am organizat sistematic: secția arheologică-preistorică, secția istorică, cu o subsecție bisericească și secția etnografică. În cadrul secției etnografice am organizat și o cameră țărănească, am construit în același timp și o stână”²⁵.

Prioritățile instituției erau următoarele: îmbogățirea patrimoniului secției etnografice, continuarea săpăturilor arheologice, refacerea secțiunii meseriilor, reluarea publicării anuarului Muzeului²⁶. Raportul se încheia astfel: „Avem convingerea că ne-am îndeplinit, în aceste vremuri grele, pe deplin datoria. Să rugăm cerul să ne hărăzească cât mai curând o pace bună și dreaptă, pentru ca să putem desfășura în împrejurări normale o muncă cât mai rodnică, pentru afirmarea culturii românești pe plaiurile bucovinene”²⁷.

La 18 mai 1943, printr-o adresă către Guvernământul Bucovinei, Directoratul Românilor, el solicita acordarea în custodie sau proprietate a unui imobil situat în Str. General Zadic nr. 13, fostă proprietate evreiască. Argumentele sale erau următoarele: „După ce anul trecut am pus la dispoziția primăriei Municipiului Cernăuți etajul clădirii noastre din Str. Mickievici 2, pentru adăpostirea Muzeului Zoologic al fostei Facultăți de Științe din Cernăuți, și după ce în cursul acestui an am pus la dispoziția Societății Artiștilor din Cernăuți 2 săli, astăzi ne lipsește spațiul necesar pentru adăpostirea în condiții satisfăcătoare a colecțiilor noastre și pentru desfășurarea unei activități normale. Colecțiile noastre stau îngrămădite pe un spațiu prea restrâns; nici nu avem unde adăposti prinusul de obiecte muzeografice. Ne lipsesc sălile necesare pentru organizarea unui muzeu industrial pentru instalarea unui atelier de lucru și pentru organizarea de expoziții de artă”²⁸.

În perioada 1941–1942 au fost îmbogățite colecțiile Muzeului cu piese etnografice, arheologice, cărți, obiecte de cult, au fost recuperate alte obiecte din patrimoniul muzeului, răspândite de sovietici în alte instituții din Cernăuți, s-au obținut noi subvenții din partea Primăriei Cernăuți și a Camerei de Industrie și Comerț, iar în etajul clădirii muzeului a fost adăpostit Muzeul Zoologic al fostei Facultăți de Științe din Cernăuți²⁹.

De asemenea, a fost recuperată deosebit de prețioasa colecție de documente moldovenești, unele de la Alexandru cel Bun și Ștefan cel Mare, evacuată de către

²⁵ *Ibidem*, d. B 3/1942, f. 1–2.

²⁶ *Ibidem*, d. B 3/1942, f. 3.

²⁷ *Ibidem*, f. 6.

²⁸ *Ibidem*, f.

²⁹ *Ibidem*, f.

autoritățile austriece la Viena în timpul Primului Război Mondial și aflată, până în anul 1942, la Biblioteca Universității din Cernăuți³⁰. Astfel, în anul 1943, Muzeul avea „una dintre cele mai bogate colecții de vechi documente moldovenești din toată Moldova”³¹. Între anii 1943 și 1944 a fost reluată publicarea „Anuarului Muzeului Bucovinei”³² și chiar a fost întocmit, în decembrie 1943, proiectul publicării unei *Istории a Bucovinei*, în mai multe volume³³.

Programul de activitate al delegațiunii permanente a Muzeului pentru anul 1944 prevedea: continuarea săpăturilor arheologice în stațiunile preistorice din Bucovina, sporirea colecțiilor, finalizarea operațiunilor de reorganizare a acestora, întemeierea unei secții de cercetări de etnografie și folclor³⁴.

Toată această rodnică activitate a fost întreruptă de cea de-a doua ocupare a Bucovinei de către armatele sovietice, în martie 1944, când Nicolai Grămadă se refugiază la Râmnicu Vâlcea, cu o infimă parte din patrimoniul muzeului, deoarece tot mobilierul muzeului și cea mai mare parte a colecțiilor au rămas la Cernăuți. Demersul său din 7 noiembrie 1944 către Prefectura Râmnicu Vâlcea, însoțit de un altul, din 14 noiembrie, către Poliția din localitate, pentru ca obiectele evacuate să nu se restituie părții sovietice, în baza art. 12 din Convenția de Armistițiu³⁵, prezintă și inventarul acestora.

Au fost evacuate: „a) opt lăzi cu diferite obiecte, provenite mai ales din Cetatea Sucevei; b) una baniță din scoarță de tei, împreună cu 2 păcornițe, cumpărate, în 1942, la Iași; c) o legătură de sulii vechi; d) un arc vechi; e) un coș cu revolvere vechi și diverse arme vechi, dăruite muzeului de șeful Vămii Poștei din Cernăuți; o ladă cu pietre preistorice, provenite din săpături de la Darabani”³⁶.

În anul 1945, Muzeul Bucovinei își va muta sediul la Suceava. La 19 mai 1947 devine Muzeul Regional al Bucovinei³⁷, iar în 1951 – Muzeul Raional Suceava. În calitate de director onorific al instituției, în perioada 1945–1948, Nicolai Grămadă a acordat un deosebit interes problemei conservării monumentelor istorice din orașul Suceava, îndeosebi Cetatea de Scaun, Mănăstirea Zamca, Curtea Domnească, Biserica „Sfântul Dumitru”. S-au declarat monumente istorice mai multe case vechi din orașul Suceava³⁸ și s-au efectuat săpături arheologice în jurul orașului.

Demersurile întreprinse la Ministerul Artelor în vederea punerii la dispoziție a unui local adecvat și transportării la Suceava a colecțiilor muzeografice evacuate la Râmnicu Vâlcea erau, la 16 august 1948, probleme nesoluționate.

³⁰ *Ibidem*, f. 7.

³¹ *Ibidem*, f. 96.

³² *Ibidem*, f. 74.

³³ *Ibidem*, f. 85.

³⁴ *Ibidem*, f. 97.

³⁵ *Ibidem*, f. 115.

³⁶ *Ibidem*, f. 116.

³⁷ Monica Dejan, *Muzeul din Suceava. 110 ani în documente și amintiri*, Suceava, Editura

De altfel, de această etapă a activității sale este legată și prezența în Fondul personal *Nicolai Grămadă* a unei bogate corespondențe, procese-verbale de ședință și inventare ale Muzeului Regional al Bucovinei, circumscrise perioadei 1896–1948.

În anul 1945 era decan al Facultății de Teologie, care, în același an, va reveni la Suceava, unde va funcționa până în anul 1948. Între timp, după o îndelungată perioadă de demersuri și așteptare, devine profesor universitar la Catedra de istoria românilor la Facultatea de Teologie din Suceava. În această perioadă îl găsim prezent ca președinte al comisiilor de bacalaureat la diferite instituții de învățământ secundar din Suceava³⁹.

Prin ordinul Direcțiunii Generale a Arhivelor Statului, cu nr. 939 din 28 aprilie 1947, semnat de Aurelian Sacerdoțeanu, i se acordă „delegație provizorie de arhivist-șef la Arhivele Statului din Suceava (director), începând cu data de 1 mai 1947”⁴⁰, funcție pe care o va deține până la 1 septembrie 1948⁴¹. Pasionat cercetător al istoriei Bucovinei, profesorul Grămadă se va ocupa personal ca documentele de importanță istorică de la principalele instituții să ajungă în patrimoniul Direcției Regionale a Arhivelor Statului, să fie păstrate corespunzător sau măcar copiate principalele informații. În acest sens, s-au făcut demersuri oficiale către prefecturile din Suceava, Câmpulung, Rădăuți, Dorohoi și Baia, primăriile orașenești, Inspectoratul Școlar Suceava, Mitropolia Bucovinei, Inspectoratul Cadastral Bucovina, Inspectoratul General al Poliției, Camerele Agricole, școlile și parohiile din județ.

În perioada 31 mai–17 iunie 1947 a fost adusă, în depozitele Arhivelor Suceava, arhiva Prefecturii Suceava, iar în septembrie cea a primăriei orașului și s-au prelucrat arhivistic o bună parte din documentele Judecătoriei și Tribunalului Suceava⁴².

La 6 mai 1947, Nicolai Grămadă solicita Ministerului Informațiilor, Regionala Suceava, să dispună ca toate tipografiile din regiune să trimită (Arhivelor, n. n. – D. I.) câte un exemplar din tot ceea ce tipăresc, drept „depozit legal benevol”. Același gen de solicitări a fost lansat și unor oameni de cultură bucovineni, cum ne demonstrează adresa nr. 154, din 6 mai 1947, prin care Nicolai Grămadă îi solicita lui Teodor Balan să trimită „lucrările sale asupra trecutului Bucovinei”. Solicitarea a fost onorată de către distinsul istoric prin trimiterea unui număr de 25 de lucrări. Mitropolia Moldovei și Sucevei s-a alăturat demersurilor și, în anul 1947, a făcut o importantă donație de carte de patrimoniu și rară⁴³.

³⁹ *Ibidem*, d. B 50 /1934.

⁴⁰ *Ibidem*, d. A 48 /1947, f. 1.

⁴¹ S.J.A.N. Suceava, Fond *Serviciul Județean Suceava al Arhivelor Naționale*, d. 7/1945, f. 1.

⁴² *Ibidem*, f. 5–9.

⁴³ Doina Iavni, *Publicații din perioada stăpânirii austriece în Bucovina în Biblioteca documentară a Diocesis Suceavae*, București, 1997, p. 107–108, „Bucovina” al Academiei Române, Suceava, Bucovina”, An XVII, Nr. 1 (34), București, 1997, p. 107–108.

La 4 februarie 1948, Nicolai Grămadă își exprima dorința ca Oficiul de Lichidare al Universității din Cernăuți să predea Direcției Suceava, în cazul desființării facultății amintite, mobilierul și arhiva⁴⁴.

Motivat de grabnica desființare a facultății amintite, de mutarea la Iași și predarea conducerii Arhivelor sucevene lui Corneliu Manolovici, profesorul Grămadă nu și-a putut finaliza intențiile, rămânând totuși un apropiat colaborator al Arhivelor Suceava.

Cu privire la această etapă a activității sale, la 7 septembrie 1948, profesorul Aurelian Sacerdoțeanu îi scria: „Cu multă părere de rău am luat cunoștință de părăsirea postului de director al Arhivelor Statului din Suceava, deoarece alte îndatoriri vă obligă să părăsiți localitatea. Noi, însă, vă mulțumim din tot sufletul pentru munca dezinteresată pe care ați depus-o atâta vreme în acel colț de țară și ne vom aduce întotdeauna aminte cu plăcere de colaborarea fructuoasă pe care am avut-o. Suntem siguri, Domnule Profesor, că oriunde veți fi, veți lucra cu aceeași râvnă și că în viitorime ne veți onora cu colaborarea Dvs., de care toți avem nevoie”⁴⁵.

În 1948 se întoarce la Iași, unde este numit decan al Facultății de Istorie-Geografie, de la Universitate, funcție din care își dă demisia în 4 iulie 1949, din cauza unor probleme de sănătate⁴⁶.

Este pensionat în 1952, în vârstă de 60 de ani, în plină activitate științifică, fiind printre intelectualii incomozi noului regim politic. După pensionare, calvarul vieții cărturarului bucovinean continuă în forme și mai dramatice. Chinuit de o boală reumatică, contractată pe front, în timpul războiului, ca voluntar, nedreptățit de acordarea pensiei, este marginalizat și în activitatea sa științifică. Încetează din viață la Iași, la 19 februarie 1961⁴⁷.

Între studiile și lucrările sale de referință se înscriu: *Studii paleografice* (Cernăuți, 1934); *Studii mărunte din domeniul științelor auxiliare ale istoriei* (Cernăuți, 1934); *Sătenii și stăpânii în Bucovina, între 1775 și 1848* (Cernăuți, 1934); *Cancelaria domnească în Moldova, până la domnia lui Constantin Mavrocordat* (Cernăuți, 1935); *Toponimia minoră a Bucovinei*, vol. I și II (București, 1996). Alături de acestea, semnalăm prezența în patrimoniul Arhivelor sucevene – alături de fișele de lucru și manuscrisul lucrării sale fundamentale, *Toponimia minoră a Bucovinei*, publicată postum⁴⁸ – și prezența unor manuscrise, de pildă: *Aspecte de viață din trecutul orașului Suceava* (21 f.); *Diverse știri*

⁴⁴ Ioan Scripcariuc, *Direcția Județeană Suceava a Arhivelor Naționale*, în „Arhiva Românească”, Tom II, Fasc. 2/1996, p. 188.

⁴⁵ Fond personal Nicolai Grămadă, d. A 50/1948, f. 1.

⁴⁶ Idem, Fond personal Nicolai Grămadă, d. A 52/1949, f. 1.

⁴⁷ S.J.A.N. Suceava, Colecția de Stare Civilă, Parohia Zaharești, *Registrul născuți*, 2/1879, f. 136, unde este făcută următoarea mențiune: „Decedat, act nr. 228, din 19 februarie 1961, comunicat cu nr. 2 188, din 20 februarie 1961, înregistrat în Registrul de stare civilă nr. 228/1961, în orașul Suceava”.

⁴⁸ Idem, Fond personal Nicolai Grămadă, d. A 52/1949, f. 1.

*referitoare la trecutul satului Zaharești (21 f.) sau Visuri despre părinți frați și soră (14 f.)*⁴⁹.

Contribuția de față, în contextul împlinirii a 60 de ani de la moartea sa, anul acesta, și a 120 ani de la nașterea sa, anul viitor, se dorește a fi o invitație pentru o cercetare mai complexă și profundă a vieții și activității lui Nicolai Grămadă, personalitate culturală și științifică remarcabilă a Bucovinei și a societății românești din prima jumătate a secolului al XX-lea.

⁴⁹ Idem, d. D 16–19. Fondul personal *Nicolai Grămadă* s-a constituit la S.J.A.N. Suceava din documente donat Grămadă, în peri